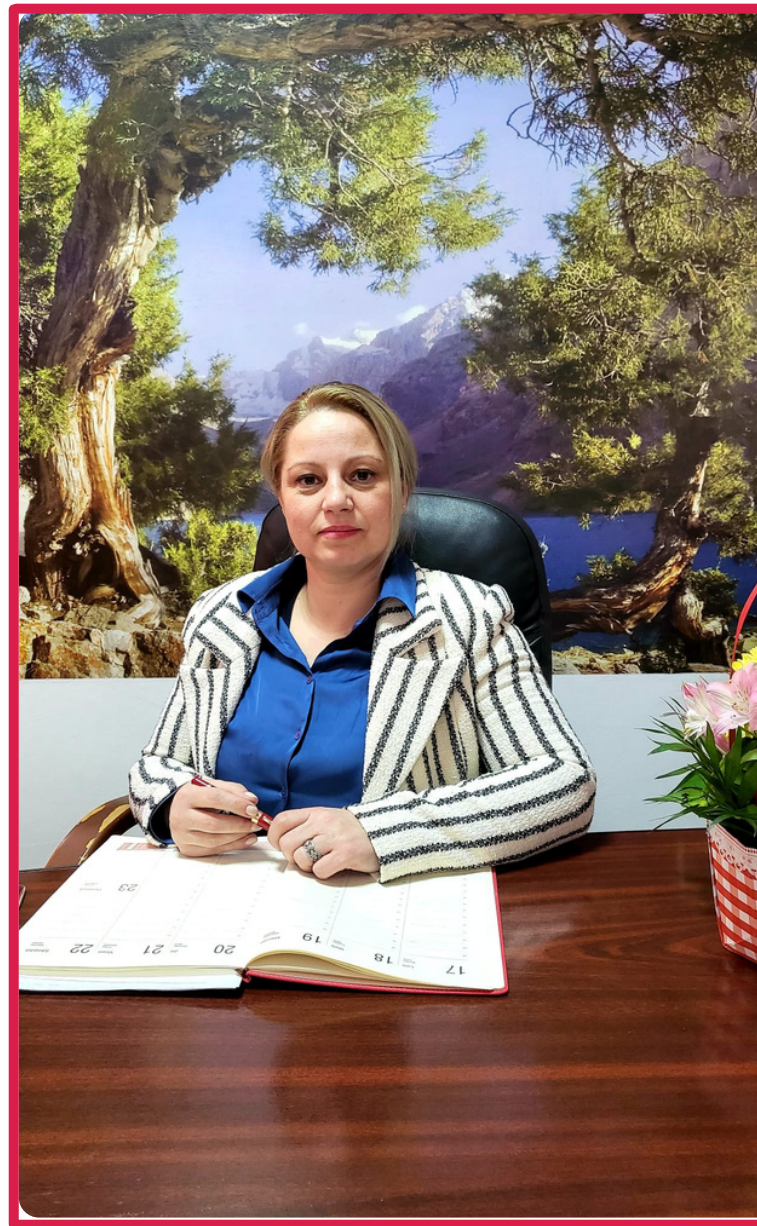

GABRIELA NEAGU

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

Cred că, de fapt, eu am fost aleasa. Totdeauna am avut o înclinație, aș putea spune, spre a-i ajuta pe cei de lângă mine, pe cei aflați în situații de vulnerabilitate. Iar empatia și grija pentru cei aflați în suferință mă definesc într-un tot. Afirm cu toată sinceritatea că, în momentul de față nu mă văd făcând altceva.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

Mi-am dorit mereu să devin profesoară de matematică, dar am privit cu admirație această profesie încă din timpul liceului! La vremea aceea, mama mea lucra la un centru de recuperare și reabilitare neuropsihiatrică adulți din Gura Ocnitei, Dâmbovița (instituția la care eu am lucrat de la terminarea facultății de asistență socială și în care lucrez și în prezent). Mergeam frecvent în vizită la ea, la locul de muncă. Așa, am avut ocazia ca în una din aceste vizite, să întâlnesc o echipă de asistenți sociali sosiți din Olanda pentru un schimb de experiență. Această întâlnire mi-a schimbat radical ideea despre ceea ce vreau "să mă fac când o să fiu mare" și m-a determinat să mă îndrept către profesia de asistent social. Și asta am devenit după ce am absolvit Facultatea de Teologie, Târgoviște, specializarea Asistență Socială.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

Pentru mine, asistentul social din domeniul medical este persoana - resursă care promovează respectarea drepturilor persoanelor cu probleme de sănătate mintală și persoana - specialist care dirijează, călăuzește intervenția echipei multidisciplinare formată din medic, psiholog, asistent medical, instructor ergoterapie, pentru atingerea obiectivelor.

În relația cu pacienții noștri este foarte important gradul de satisfacție al acestora, cu referire la serviciile primite, precum și calitatea informațiilor pe care le primesc de la aceștia în vederea stabilirii unor obiective realiste.

Într-o lume în care dragostea de oameni și empatia aproape că au dispărut, eu mă simt binecuvântată că pot oferi sprijin persoanelor care au nevoie de noi. Le zâmbesc mereu pacienților mei. Și cred că asta putem face toți, indiferent de domeniul nostru de activitate. Eu, ca asistent social în domeniul medical (psihiatrie), unde cauzistica este vastă: bătrâni singuri și bolnavi, tineri cu tulburări psihice marginalizați de cei din jur și chiar de propria familie, speriați și stigmatizați, nu mă pot lipsi de un gest atât de simplu. Așa îi suțin pe pacienții mei și îi încurajez: zâmbind.

Cred că asistentul social trebuie să aibă o serie de calități fără de care e imposibil să reușească: personalitate puternică, un psihic sănătos, sensibilitate sufletească, implicare, disponibilitatea de a ajuta. Doar așa poți trăi satisfacția datoriei împlinite. Să citești fericirea pe chipul unui om care a reușit, cu ajutorul tău, să iasă dintr-o situație dificilă și să își recapete încrederea în el însuși este cea mai mare satisfacție.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

Nu aș putea preciza o singură poveste de viață care m-a impresionat. În secția de psihiatrie cronici, unde lucrez, am descoperit oameni cu personalități și povești de viață diferite. Adesea poți rămâne mut în fața lor. Bolile psihice au apărut la acești oameni indiferent de sex, vârstă, naționalitate, religie, nivel de educație sau nivel de trai. Mulți dintre ei sunt foarte inteligenți și talentați în domenii diverse. Dincolo de teorie, tulburările mintale nu sunt rezultatul unei slăbiciuni, dar lipsa dragostei și susținerii familiei, accentuează, adesea iremediabil, această afecțiune. Și mă gândesc mereu că fiecare dintre noi, indiferent cât de frumos sau deștept e, poate fi lovit de o asemenea tulburare. În fața pacienților mei îmi amintesc zi de zi cât de mici suntem în fața vieții și cât de important e ce lășăm în urma noastră.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

În domeniul sănătății mintale, în care activez, asistentul social reprezintă un punct de legătură între pacientul cu probleme psihice în relațiile cu familia, echipa multidisciplinară, comunitate, instituțiile publice spre identificarea de soluții rapide necesare la rezolvarea situației de dificultate. Pentru a dezvolta o intervenție individualizată în cazul persoanelor cu tulburări psihice, consider că asistentul social are nevoie atât de cunoștințe specifice domeniului asistenței sociale (metode și tehnici de lucru, cunoștințe privind comunicarea și consilierea), cât și cunoștințe din domeniul juridic, al psihologiei, cunoștințe privind caracteristicile persoanelor cu afecțiuni psihice.

Cu toate acestea, asistentul social nu își poate practica profesia ca un matematician, ci clar, e nevoie de vocative. Mai mult ca oriunde, în asistența socială, dacă nu pui pasiune și dragoste față de semenii tăi, sigur nu te afli pe drumul cel bun. De asemenea, flerul și intuiția sunt abilități necesare unui asistent social, dar care să fie susținute de studiu, de capacitatea de sinteză și analiză a informațiilor.

În concluzie, vocația și studiul trebuie să se întrepătrundă și să formeze un tot unitar.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

Pentru mine, asistența socială e chemare, o provocare continuă. E domeniul în care trebuie să construiești strategii, să faci conexiuni și să oferi sprijin concret celor aflați în situații de vulnerabilitate la un anumit moment al vieții lor. Toate acestea, coroborate cu iubire de oameni, fermitate, răbdare și înțelepciune fac din asistența socială o artă. E arta de a oferi speranță și încredere, fără să judeci, fără să privești omul din fața ta cu prejudecăți. Iar principiul de bază al asistenței sociale, îl regăsim în afirmația unui înțelept care spune că "Dragostea vindecă oameni - pe cei ce o dăruiesc, dar și pe cei ce o primesc".

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Regina Diana, Prințesa de Wales este un model pentru mine. Prin acțiunile ei, deși nu a fost asistent social și-a urmat îndatoririle ce au decurs din rolul ei oficial, implicându-se mai ales în susținerea pentru proiecte și activități caritabile. Personalitatea ei a cucerit lumea întregă și, parafrazând-o, pot spune că nu e nevoie să fii regină, poți rămâne prințesa inimilor. Deci, nu ai nevoie de un regat pentru a a-ți arăta bunătatea, poți face din inima ta un palat strălucitor ce devine casă pentru inimi ce au nevoie de o mângâiere sau o vorbă bună. Ea va rămâne un exemplu de bunătate și umanitate.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Exact așa cum mă comport eu cu beneficiarii și pacienții mei: cu respect, onestitate, demnitate, empatie, responsabilitate. Până la urmă, e vorba despre o relație bazată pe încredere și respect reciproc.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

Experiența trăită aici, la psihiatrie unde eu îmi desfășor activitatea este una profundă. La sfarsitul fiecărei zile de muncă plec spre casă cu emoții profunde și întrebări la care nu găsesc răspuns, uman vorbind. La început, am pășit aici cu scepticism, cu teamă. Nu am știut despre ce este vorba, nu am știut cum să mă raportez la persoanele cu asemenea cazuistică. Încă mi se întâmplă să mă întreb plângân, de ce? De ce unii oameni ca noi, au ajuns aici? Cum e posibil ca totul să se schimbe într-o clipă chiar și să treci de la normalitate la agonie? Unde se termină rațiunea, ce începe după ea? Astfel, în lumea asta în care interferez cu "lumea lor", am învățat să fiu mulțumită de tot ceea ce am, să apreciez viașa și să o văd cu alți ochi, să fiu recunoscătoare. Ce e azi mâine nici amintire nu mai poate fi pentru oricare dintre noi. Asta e dureros.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații căreia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

O, da! Au existat multe situații în care lucrurile au luat o altă întorsătură față de planul inițial sau situații în care nu am putut identifica soluții din varii motive. În timp am înțeles că asistentul social nu este un Supererou!

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Încă este nevoie de foarte mulți asistenți sociali, cu precădere în mediul rural. E știut faptul că în prezent sunt foarte multe primării din mediul rural unde nu nici măcar un asistent social. De asemenea, este necesară dezvoltarea unei rețele de asistență socială, precum și a serviciilor sociale de prevenție și suport.

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Profesia de asistent social pe care ați ales să o urmați contează enorm. E vocație ce aduce multă sensibilitate în viața societății, produce un echilibru unic și valorifică eficient resursele comunitare, generând soluții pentru diferite probleme specifice. De aceea, fiți gata oricând să ajutați, să fiți celui căzut, celui aflat în nevoie, celui aflat în suferină. Totul, cu profesionalism, cu suflet, cu implicare și pasiune. Iar rezultatele vor fi uimitoare.

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

"Ce faci pentru tine, dispare odată cu tine, ce faci pentru alții, rămâne pentru eternitate" –Albert Einstein.